



ת"פ 38347/12/16 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד נעמי סואיסה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 38347-12-16 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' סואיסה

מספר בקשה: 2

בפני כב' השופטת רמה לאופר חסון, שופטת בכירה
מבקשת
נגד
משיבה
נעמי סואיסה
פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

החלטה

בפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת נוכח אי קיומה של זכות השימוע, בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

בתאריך 19.12.2016 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירה של מסירת ידיעה כוזבת, עבירה לפי סעיף 243 (סיפא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כעולה מעובדות כתב האישום בתאריך 15.12.2015 מסרה הנאשמת בתחנת המשטרה "זבולון" הודעה כוזבת על עבירה מסוג פשע - הודעה לפיה המתלונן ביצע בה מעשה סדום בביתו, ללא הסכמתה החופשית ולאחר שהיכה אותה על מנת להניאה שלא להתלונן נגדו במשטרה.

בעקבות אותה הודעה כוזבת נעצר המתלונן למשך יומיים ונחקר בחשד לביצוע מעשה סדום בנאשמת.

במועד שנקבע להקראה בתיק ולאחר שבית המשפט מינה את הסניגוריה הציבורית לייצג את הנאשמת, עתרה הסניגורית לביטול כתב האישום מחמת אי קיום זכות השימוע בעניינה של הנאשמת ובהתאם להוראת סעיף 60א לחסד"פ וכמחוייב בעבירות מסוג פשע.

לטענת הסניגורית, ההודעה בדבר הכוונה להגיש כתב אישום נשלחה לכתובת שגויה ולא לכתובתה של הנאשמת.

המאשימה הגישה תגובתה בכתב לבקשת הנאשמת.



המאשימה ציינה כי פעלה ליישום חובתה על פי החוק, אולם בשל טעות, נשלחה ההודעה לכתובת לא נכונה.

טוענת המאשימה, כי זכויותיה של הנאשמת לא נפגעו ובכל מקרה, לא ניתן לומר, כי זכויותיה נפגעו בצורה כה משמעותית עד כי הסעד הראוי הינו ביטול כתב האישום.

הסעד הראוי במקרה זה, לטענתה, הינו עריכת "שימוע בדיעבד" שכן, המשמעות האופרטיבית של ביטול כתב האישום הינה דחיית ניהול ההליך הפלילי כנגד הנאשמת ופגיעה במטרות הענישה, לרבות בהרתעת היחיד והרבים, הגמול והמניעה.

על כן, בקשה לדחות הבקשה לביטול כתב האישום שהוגש נגד הנאשמת.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית בנושא.

סעיף 60א לחסד"פ, קובע כך:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

(ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלוגית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

(ו) ..."

בעבירה מסוג פשע, חלה חובה על רשות התביעה ליידע את החשוד, לפי הכתובת הידועה לה, כי חומר החקירה בעניינו הועבר לידה (חובת היידוע).



זכותו של החשוד לפנות אל רשות התביעה, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, להציג טענותיו לגבי העמדתו לדין בפניה ולבקש כי תימנע מהגשת כתב אישום כנגדו.

בתי המשפט עמדו לא פעם על חשיבות זכות השימוע.

ראה לעניין זה הנאמר בע"פ 1053/13 חסן הייכל נגד מדינת ישראל, החלטה מיום 23.06.2013:

"השימוע נועד לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת קודם שתחליט אם יש מקום להעמידו לדין. זכות השימוע מגנה על זכויות חשודים, ועשויה לייעל את מלאכת התביעה. ככל שיהא ביד החשוד לשכנע את התביעה שאין להעמידו לדין, תיחסך ממנו הפגיעה האינהרנטית הנלווית לאישום פלילי בעבירה חמורה. כך גם ייחסכו משאבי תביעה ושיפוט הכרוכים בניהולו של הליך פלילי. השימוע עשוי לחדד את המחלוקות בין הנאשם לתביעה ולייעל את ניהול ההליך; הוא אף עשוי לעודד הידברות בין התביעה להגנה בניסיון לגבש עסקת טיעון. מנגד, השימוע עלול לסרב את עבודת התביעה ולדחות את פתיחתו של ההליך הפלילי. כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, יש לקיים את השימוע מראש. זהו הכלל, וככל שאין טעמים לסתור, מן הראוי להקפיד עליו... החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מינהלית. בהחלטה זו נפל פגם שכן שימוע לא נערך קודם להגשת כתב אישום. אולם כלל ידוע הוא כי יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלטת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה. דוקטרינה זו הוחלה גם בהליך הפלילי, כפי שנפסק בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 834, 776 (2005): "אכן, מקורו של עקרון הבטלות היחסית הוא במשפט המינהלי; אך כבר היו דברים מעולם, והעיקרון הוחל גם במסגרתם של הליכים פליליים [...]. מקל וחומר ניתן לכאורה להחיל את עקרון הבטלות היחסית על החלטה בתחום הפלילי שלפי מהותה היא בגדר החלטה מינהלית..." (השוו גם: ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 816, 793 (1996); רע"פ 2413/99 גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4) 673, 684 (2001)). כזו היא החלטת תובע בדבר העמדה לדין".

אין מחלוקת כי בענייננו לא נשלח אל הנאשמת מכתב יידוע.

ההחלטה על העמדה לדין הינה, כאמור, החלטה הנופלת בגדר החלטה מנהלית.

אי קיום שימוע טרם קבלת ההחלטה מהווה פגם בפעולת הרשות המנהלית ומשכך, נקבע כי יש להחיל עליו את דוקטרינת הבטלות היחסית ולפיה, יש לבחון נסיבות המקרה גופו ולבדוק תוצאות הפגם.

(ראה גם: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 834, 776 (2005)).

אין חולק כי הודעה על פי סעיף 60א' לחסד"פ, אשר הזמינה את הנאשמת לשטוח את טענותיה ולהשמיע את דברה, נשלחה לכתובת - "**חגור 26, חיפה**" ולא לכתובת מגוריה של הנאשמת "**יגור 26, חיפה**".

המאשימה עקבה אחר משלוח הודעת היידוע וכפי שעולה מאישור המסירה אשר צורף לסיכומי המאשימה, דבר הדואר התקבל למשלוח ונמסר בתאריך 28.07.2016 ליעד אליו נשלח - רח' חגור 26, חיפה.

טענה ב"כ המאשימה, כי הטעות שבכתובת הייתה טעות סופר, שנעשתה בתום לב.

שוכנעתי כי אכן המדובר בטעות סופר שנעשתה בתום לב.

לא מצאתי, כי הסעד המתאים, בנסיבות העניין, הינו ביטול כתב האישום.

לפיכך ולאור כל האמור לעיל, הנני מאפשרת למאשימה לערוך לנאשמת שימוע בדיעבד ותעשה כן בלב פתוח ובנפש חפצה.

הנני קובעת התיק לתזכורת צדדים לתאריך 11.09.17 שעה 11:30.

עד המועד שקבעתי תערוך המאשימה שימוע לנאשמת, תשקול היטב טענות הנאשמת ותודיע לבית המשפט מה עלה בגורל השימוע.

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, בהעדר הצדדים.